

S
Krajčírka
z Akádie

Román

Laura Trantz

Pochvalné vyjadrenia o knihe *Ruža a bodliak*

„Majstrovský počín ohromnej historickej hĺbky a vzrušujúcej romancy, ktorá svojou ságou lásky v obliehaní čitateľov zaiste nadchne.“

Booklist

„Frantz citlivo rozpletá zložité obdobie náboženského prenasledovania, čím tomuto románu dodáva hĺbku, fascinujúce morálne dilemy a dávku hmatateľného napätia.“

Publishers Weekly

„S knihou od Laury Frantz nemôžete šliapnúť vedľa. Autorka opäť prináša príbeh plný histórie, romantiky, intríg a nebezpečenstva.“

Interviews & Reviews

Pochvalné vyjadrenia o knihe *Unášané srdce*

„Tak ako si už čitatelia u Laury Frantz zvykli, aj tento príbeh je bohatý na historické detaily, zakotvený vo svojej dobe, no zároveň je plný problémov, ktoré v nás rezonujú aj dnes, ako rasová nerovnosť, ekonomická nespravodlivosť či pandémie.“

Library Journal

„Laura Frantz je majsterkou historickej romancy a *Unášané srdce* je len ďalšou ukážkou jej originality a rozprávačského talentu.“

Midwest Book Review

Pochvalné vyjadrenia o knihe
Tidewaterská nevesta

„Silný príbeh, v ktorom ožíva história.“

Urban Book Reviews

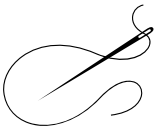
„Frantz v tomto príjemnom inšpiratívnom historickom románe spriada napätie s romantikou.“

Publishers Weekly

„Dôkladne prepracované opisy éry kolonizácie čitateľa úplne pohltila a rovnakým potešením je spoznať hlboké a komplexné postavy. Tento román je istou voľbou pre každého milovníka romantiky.“

Historical Novel Society

Krajčírka
Akádie

Krajčírka & Akádie

Román

Laura Grantz

Copyright © 2015 by Laura Frantz

Originally published in English under the title *The Seamstress of Acadie*,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Design obálky © Laura Klynstra
Fotografia autorky © Brandon Hill Photos

Citáty zo svätého písma: *Biblia*. Slovenský ekumenický preklad.
Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť. 2008

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia
vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená
do vyhľadávacieho systému ani prenášaná v žiadnej forme ani žiadnym
spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním.
Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s. r. o., 2025
www.i527.net

ISBN 978-80-8249-172-5

Venujem

všetkým čitateľom,
ktorí sa radi ponárajú do mojich príbehov.
Ďakujem vám, že ste sa so mnou vybrali do Akádie.
Dúfam, že spolu ešte zažijeme
veľa, veľa historických dobrodružstiev.

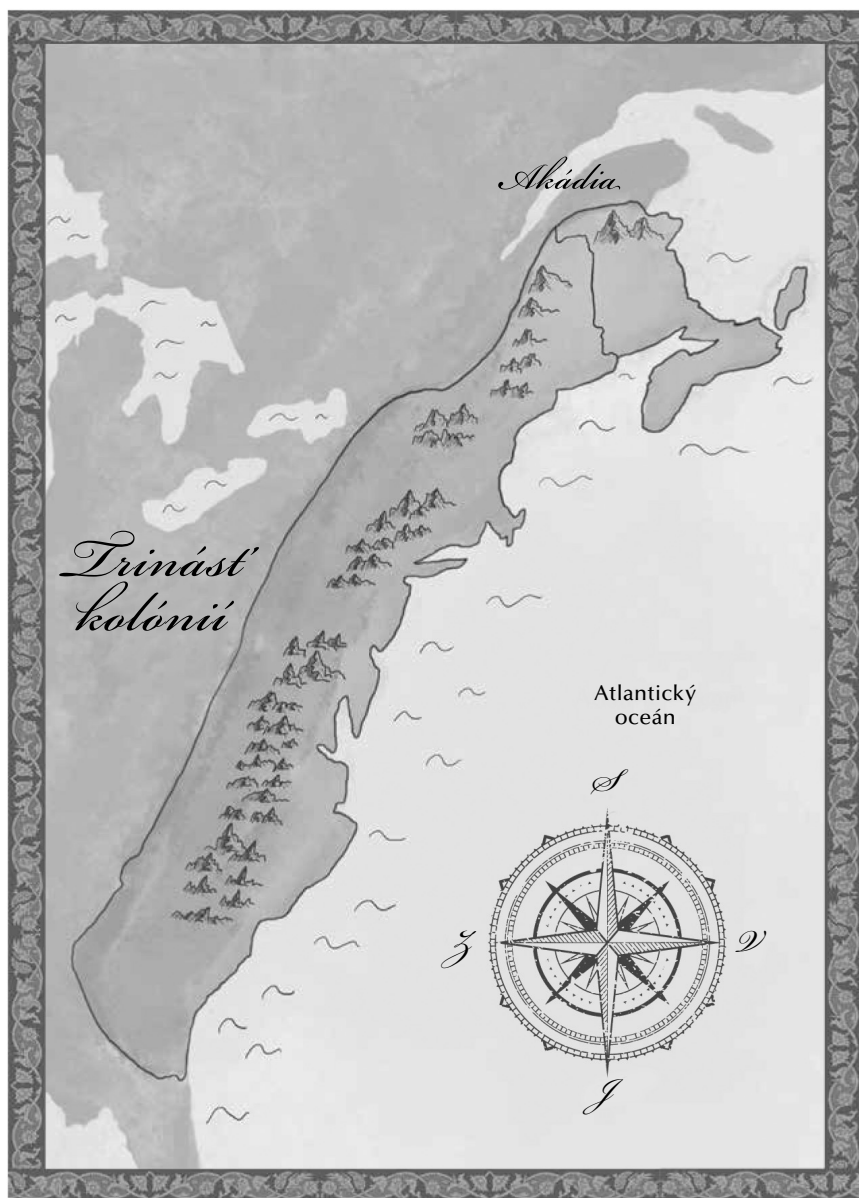

Učte sa robiť dobro,
domáhajte sa práva,
pomáhajte utláčanému,
vymôžte právo sirote,
obhajujte vdovu!

Izaiáš 1, 17

Historická poznámka

História Akádijčanov sa začala písať v roku 1604, keď sa do Akádie, dnešného Nového Škótska v Kanade, cez Atlantický oceán priplavili francúzski osadníci a stali sa tu úspešnými farmármi a rybármi. Hoci o bohatú krajinu, kde žili, zvädzali boj Francúzi i Briti, Akádijčania sa vyhlasovali za neutrálnych. Hovorili po francúzsky, ale obchodovali s Britmi a usilovali sa o pokojné vzťahy s oboma národmi vrátane domorodých kmeňov, ako boli Mikmakovia. Avšak do roku 1755, obdobia *Le Grand Dérangement* alebo Veľkého prevratu, keď Británia začala Akádijčanov násilím vysídľovať z ich domoviny, Akádia prechádzala striedavo z britskej nadvlády pod francúzsku a späť.

Slovník

adieu – zbohom

au revoir – dovidenia

Baie Française – Francúzsky záliv

(Britmi premenovaný na Fundyjský záliv)

bel homme – pekný muž

bien sûr – samozrejme

bienvenue – privítanie alebo milý pozdrav

bof – dobre

bon – dobrý

bon courage – buď statočný

bonjour – ahoj

bon sang – prepánakráľa!

bonne santé – pevné zdravie

chère – drahý, drahá

défricheurs d'eau – čističi vody

Dieu – Boh

eau – voda

fais de beaux rêves – sladké sny

fête – slávnosť

française – francúzština

frère – brat

gâteau – torta

grâce au bon Dieu – modlitba vďaky
 héritage – dedičstvo
 ici – tu
 jardin – záhrada
 joie de vivre – radosť zo života
 Le Diable Blanc – Biely diabol
 le loup – vlk
 le serpent – had
 l'étoile – hviezda
 médecin – doktor
 merci – ďakujem
 merci pour tout votre aide, pour toute votre bonté –
 ďakujem vám za vašu pomoc, za vašu láskavosť
 mère – starká
 mère – mamička
 miam – mňam
 mon ami – priateľ môj
 mon cher – môj drahý
 Noël – Vianoce
 objet d'art – umelecké dielo
 père – starký
 père – otec
 poutine râpée – zemiaková knedľa plnená bravčovým mäsom
 quoi – čo
 ravissante – čarovne, rozkošne
 réveillon – štedrovečerná večera
 rivière – rieka
 s'il vous plaît – prosím
 sœur – sestra
 très belle – krásna
 trousseau – svadobná výbava
 veillée – spoločne strávený večer

Prológ

Mušketu majte čistú ako píšťalku, sekeru vydrhnutú,
poruke šesťdesiat striel v prachu a guľkách a buďte
pripravení na povel ihneď vypochodovať.

— major Robert Rogers, zakladateľ *American Rangers*

LAKE GEORGE, PROVINCIA NEW YORK
ZIMA 1753

Bol skrehnutý. Vietor mu do odkrytej pokožky vrážal ľadové úlomky, pušku zvieral len slabo. Celý čas mu v mysli horel oheň, ktorý ho hnal vpred, keď sa spoly driapal na zamrznutý vrch. Zrazu už nebol veliteľom vojenskej jednotky rangerov, rozptýlenej v údolí pod ním, ale znovu tým malým chlapcom rozhodnutým zachrániť si život.

Zvláštne, čo človeku preletí hlavou, keď mu pred očami prebleskne jeho tridsať a čosi rokov. Úder otcovej sekery. Štrbavý úsmev jeho malej sestričky. Cínové hrnčeky s muštom na stole.

Lapajúc dych pokračoval uprostred oslepujúceho snehu, zatiaľ čo sa na neho ako šípy valili ďalšie obrazy. Mamičkin košík, z ktorého sa niesla vôňa byliniek, predovšetkým rozmarínu a ruty. Jej profil osvetlený sviečkou, keď im večer nahlas čítala, oči privreté od únavy pomedzi slová, ktoré sa v jeho vedomí roztrúsili ako omrvinky z chleba.

Ja poznám svoje zámery, ktoré mám s vami... zámery pokoja... nie nešťastia... dám vám budúcnosť a nádej.

A potom hneď po týchto slovách udrela pohroma, akoby ich chcela vyvrátiť, a v jednom zahmlenom, zuhoľnatenom okamihu pohltila všetko, čo poznal, a na zamrznutej zemi zanechala čiernu stopu.

A vraj Indiáni v zime neútočia. Absolútna lož!

Voľnou rukou uchopil krehký horský vavrín a vytiahol sa hore. Pevnejšie zovrel svoju zbraň a predieral sa ďalej, hoci topánky sa mu šmýkali. S každou mučivou sekundou rástol jeho strach, že mu od tlaku pri stúpaní praskne hrudník. Bol posledným pokračovateľom ich mena. Blackburn. Vznešené škótske meno, ktoré by nemuselo vyhynúť na tomto bielom vrchu.

Túžil po ďalšom, lepšom živote. Keď si to pomyslel, ten vzdorovitý obraz detstva do neho vpálil ako ostrý náraz vetra. Dychom poprášil vzduch pred sebou, zatiaľ čo sneh zredol do občasných zhlukov borovíc. Za vrchom sa znenazdajky ukázala vinúca sa rieka... na jednej strane rozkvitnutý sad... a krásny dom na zelenejúcom sa kopci. Scéna jasná ako olejomaľba na stene salóna. Ten obraz prvýkrát videl krátko po tom búrlivom dni, keď stratil detstvo. Bola to ilúzia? Prichádzala, len keď balansoval medzi životom a smrťou. Teraz sa vrátila v plnej farbe a jasnosti, ktoré nedokázala oslabiť ani prudká metelica.

Obzrel sa a hneď pod ním spozorovalo jeho vytrénované oko záblesk pohybu. Abenaki? Francúzska domobrana za ním príliš nezaostávala, no rozrastajúca sa tma hrala v jeho prospech. Postriebrovala sneh a vytvárala akýsi hmlistý múr, ktorý nepriateľa zatláčal dozadu.

Myslel na viac ako iba na prežitie. Sľúbil si, že ak sa mu podarí vyviaznuť z tohto nebezpečenstva, vydá sa hľadať to pokojom prekypujúce miesto.

Všemohúci Bože, pomôž mi.

1

Bola to krásna krajina plná obyvateľov s nádherným kostolom, hojnosťou tovaru z celého sveta a potravín všakovakého druhu v ohromnom množstve.

— por. plk. John Winslow

AKÁDIA

DECEMBER 1754

Sylvie Galantová sa zhlboka nadýchla borovicou presiaknutého vzduchu. Stála na zasneženom útese s výhľadom na Baie Française. Ostrý popoludňajší vietor sa jej zarezával do pľúc, no po toľkých hodinách vnútri jej aspoň prečistil hlavu. Chlad jej prenikal až do topánok, no hlavu a plecia mala v teple, pretože ich mala ovinuté čiernym vlneným plédom, ktorý rozjasňoval červený prúžok. Ruky jej chránili rukavice. Sneh jej vždy pripadal čarovný. Prikrýval všetko sťa hodváb pretkaný striebornou niťou a mal moc udržať ich zavretých v dome aj niekoľko dní, ba týždňov.

Jej radosť pohasla, keď zdvihla zrak od ligotavého strieborno-modrého zálivu k hrebeňu, ktorý korunovala nová pevnosť Lawrence v tvare hviezdy. Bola ako škvrna na nedotknutom

územi. Britská vlajka na jej vrchole sa metala v prudkom vetre, akoby mu chcela vzdorovať, a jej hradby a bašty sa vplyvom počasia zlievali do jednej bielej machule. Beauséjour, francúzska pevnosť, pre ktorú pracovala, stála rovnako odhodlane a oddeľovala ich iba míľa zamrzutej mokrade. Za jej múrmi stál kostol – niektorí ho nazývali aj katedrálou –, ktorého nedokončená, snehom pokrytá veža vzbudzovala dojem vidieckej pompéznosti. Pocit dôvernosti vystriedali nástojčivé obavy.

Nesleduje ju na tomto obnaženom útese niekto z anglickej pevnosti?

Od výstupu na vrchol cez hustý les jej pod voľne zviazaným korzetom prudko tĺklo srdce. Bolo to jej súkromné útočisko, kam chodil len málokto, pozemok jej otca. Odtrhla zrak od dvoch pevností a očami hľadala sedačku, ktorú príroda vytvorila zo starého duba zrazeného úderom blesku, keď bola ešte malá. Čas a počasie zo stromu spravili pohodlné miesto na odpočinok. Oprášila z neho sneh a jej vlnené spodnice poslúžili ako bujná poduška. Bažila po tichu. Po pokoji.

Ale ach, to chvenie v jej srdci!

Snehové vločky, ktoré krúžili vo vzduchu, jej ako nádherná výšivka sadali na odev a menili neďaleký les na trblietavú hmlu. Aj napriek tomu ho zbadala. V takomto počasí môže byť vonku iba Mikmak. Srdce jej poskočilo a vystrelila z pňa pre prípad, že by si ju nevšimol a vybral sa chodníčkom cez galantovské sady, po ktorom sem prišla aj ona.

„Bonjour, frère!“ zavolala. Jej hlas znel v chladnom ovzduší piskľavo.

„Ma chère sœur!“ odpovedal a zrýchlil krok. Keď k nej dorazil, zatočil ju vo svojom pevnom medvedom objatí.

„Si to naozaj ty, Bleu?“ Sylvie sa rozosmiala, a keď ju opäť zložil, klesla do hlbokého snehu, pričom si vytiahla mokrý lem sukne. „Bála som sa...“

„Žiadny strach.“ Úsmev sa mu rozšíril a na okamih rozptýlil jej obavy. „Spoločnosť Hudson's Bay ma od jesene naplno zamestnáva.“

Ale určite len Hudson's Bay? Skúmavo si ho prezerala. Jej milovaný nevlastný brat, objekt mnohých nádejí a modlitieb. Jeho pozoruhodné oči – père ich nazval akádijsky modrými – boli popri čiernych vlasoch jedinou črtou, ktorú mali spoločnú.

„Tuším, že to nie je obchod, čo ťa zamestnáva, v divočine máš istotne milú.“

„Dievča?“ Bleu vybuchol do búrlivého smiechu, ktorým tú predstavu zamietol. „Obávam sa, že moje početné dobrodružstvá mi nedovoľujú vytvoriť akýkoľvek vzťah.“

„Kiežby si sa oženil a usadil bližšie k domovu.“

„Domov? Kde je môj domov?“ Žmurkol a ona si všimla, že riasy mu lemujú snehové vločky. „Pri našom rozrastajúcom sa klane už nielen na brehoch Baie Française. Nezabudni, že som spolovice z matkinho ľudu.“

Na to sa nedalo zabudnúť. Stačilo sa na neho pozrieť. Bol neobyčajnou zmesou svojich predkov – tak Indiánov, ako aj Francúzov. V Bleuovi stále žila milovaná mikmakská manželka ich otca. A nepretržite sa túlal naprieč šírým francúzskym pohraničím. Bol lesník, lovec, obchodník, moreplavec, námorník, ostrostrelec, tlmočník i bojovník. Medzi niektorými sa dokonca pošuškávalo, že aj špión a vodca francúzskeho odboja.

Zdvihla sa v nej slabá nádej. „Prišiel si domov na Noël.“

Prikývol a pohľad mu zaletel k pevnostiam za vodou. Veselý tón jeho hlasu popieral jeho temný pohľad.

„To bude oslava, však? Priniesol som zásoby, ktoré pri britských blokádach človek nezoženie. Látky, korenie a podobné veci.“

„Naozaj?“ Plecniak na jeho chrbte sa zdal zúfalo malý.

„Zatiaľ som ich ukryl,“ povedal a posunkom ukázal na les.

„Smiem sa opýtať, či si si spomenul aj na svoje sestry?“

„Čo myslíš?“ žmurkol. „Pre mesdemoiselles Galantové len to najlepšie.“

„Takže to bola výnosná obchodná sezóna?“

„Najmä v York Factory.“ Nespokojný pohľad obrátil späť k okolitej krajine. „Prečo si tu sama?“

„Vždy sem chodím sama.“

„Pri všetkých tých nepokojoch to nie je múdre.“ V očiach sa mu zračila zriedkavá výčitka. „Nikdy nemôžeš vedieť, kedy sú *les Rosbifs* nablízku.“

Takmer sa pri tej prezývke usmiala. Prekáža vôbec tým nadutým anglickým vojakom, že ich prezývajú Pečené hovädá? Lepšie než *les grenouilles* – žaby –, ako sama počula chrstnúť na Francúzov, ba dokonca aj na Akádijčanov, jej vlastný nestranný ľud.

„Nechcem tu ani žaby, ani hovädzí dobytok.“ Už len samotná predstava toho poškvŕňovala toto posvätné miesto. „Bola by som rada, keby Angličania neprekročili most v Pont-a-Buote.“

„Ó, áno, Pont-a-Buot. Počul som, že anglickí vojaci sa v miestnom hostinci schádzajú s francúzskymi.“

Prikývla. „To tvrdí aj Pascal. Obchoduje s majiteľom hostinca.“ Prehnaný záujem jej prostredného brata o pevnosť Laurence ju znepokojoval, aj keď obchody, ktoré tam uzatváral, boli veľmi lukratívne. „Má plné ruky práce s predajom smrekového piva a muštu z našich sádov.“

„Chceš povedať z tvojich sádov. Z najlepších jablák v okolí.“

„Merci.“ Sady boli v Akádii doménou žien, zatiaľ čo muži mali na starosti dobytok a polia a dozerali na hrádze. „Odložila som ti celý sud jablák L'Epice a ďalší odrody Fameuse.“

„A ja som ti možno priniesol nejaké semenka.“ Jeho úsmev ju uistil, že svoj sľub dodržal. „Jedinej odrody, ktorú ešte nemáš. Pomme grise, však?“

„Áno.“ Od radosti nadvihla obočie. „Ak je to tak, rada zabudnem na všetky tie tvoje dlhé túlačky. S Marie-Madeleine sme dokonca vyčistili a pripravili zem. Keď sa roztopí sneh...“

Jeho trpký smiech jej vzrušenie schladil.

„Mikmakovia predpovedajú ťažkú sezónu. A oni sa len zriedka mýlia. Bobry a ondatry si stavajú obzvlášť veľké príbytky a majú hrubú kožušinu.“

Striaslo ju. „Spomínaš si na zimu v štyridsiatom piatom? Bola taká mrazivá, že zamrzol aj mušt a père ho musel presekať sekerou.“

„Nezabudol som. Obmedzila moje túlačky, ako ich nazývaš.“ Obrátil pohľad nahor, pretože sneh začal víriť prudšie. „Možno až do mája neuvidíme zem.“

Ešte päť mesiacov. Čas sa vliekol pomaly a niesol v sebe tisíc pochybností. Odrazu však jediné, na čom záležalo, bolo, že Bleu je tu a na dvere klopú Vianoce, najradostnejší sviatok roka.

Usmiala sa tak široko, až ju zaboľela zmrznutá tvár.

„Poď, mère uvarila výbornú polievku a père práve dokončil mušt, zatiaľ svoj najlepší. Nie je zamrznutý, takže môžeš piť, koľko ti hrdlo ráči.“

2

Zistilo sa, že (Akádijčania) sa stiahli na malé časti zeme, hoci ich koncesie sú veľké.

— guvernér Joseph de Brouillan

Vedno sa otočili a vykročili smerom k jedinému domovu, aký Sylvie poznala. Výchrica silnela a trepala jej sukňami a plédom ako zástavami pevností. So sklonenými hlavami zavesení do seba schádzali dolu svahom do nížiny, kde stál učupený medzi stromami chrbtom k zátokke priestranný dom so sedlovou strechou pokrytou škridlami a s dvomi komínmi, z ktorých stúpал hustý dym.

Znútra sa ozýval smiech a spoza kamenných, asi stopu hrubých múrov sa doniesol až k Sylvie, ktorá spolu so svojím bratom prechádzala popri hospodárskych budovách a vystupovala po kamenných schodoch k širokým predným dverám. Na ich dupot pri vchode sa dvere otvorili a oproti nim stála Marie-Madeleine s nadšeným výrazom v tvári, ktorý ich pobavil.

„Bleu!“ zvolala a hodila sa mu do náručia.

„Toto je tá moja divá jablonka?“ Pretiahol tvár do prehnanej grimasy, akoby o tom pochyboval, na čo sa dievča zaborené do záhybov jeho kožucha rozchichotalo.

Sylvie prešla popri nich do stredu domu rozvonjavajúceho smaženou kapustou, cibuľou a pečúcim sa chlebom. Mère sa prehnala okolo nej, sústredená na Bleua, zatiaľ čo Sylvie prikročila k veľkému bridlicovo-kamennému kozubu, kde si vyzliekla prevlhnutý pléd a rukavice. Pri mriežke stáli zoradené dreváky rozličnej veľkosti a ona jednými nahradila svoje topánky. Pančuchy mala našťastie stále suché.

Premiešala kanvicu, potom skontrolovala pec, a kým pri dverách prebiehali ďalšie zvitania, zistila, že pšeničné bochníky sú už takmer hotové. Keďže vonku už deň ovládol súmrak, čoskoro sa objavia aj père s bratmi, vyhľadnutí a s vyštipanými lícami. Len čo na to pomyslela, vonku začula známe podupávanie.

Čoskoro sa všetci zhromaždili okolo dlhého stola, ktorý dominoval veľkej izbe slúžiacej ako kuchyňa, jedáleň a obývačka zároveň. Popri bielych omietnutých stenách stáli truhlice všetkých tvarov a veľkostí a na ozdobných policiach boli na obdiv vystavené pekné i praktické veci: formy na cukrovinky z javorového sirupu, hlinené fajky, mätovozelená šálka a misa, Marie-Madeleinina posledná kresba jej bábik a dokonca tam boli aj Sylvine postriebrené vyšívacie kliešte určené na šitie.

Pohľadom zaletela k dokončenej kope mužských košiel vedľa kresla, v ktorom zvykla šiť, stojacom pri okne obrátenom na juh. Dopoludnia sa venovala tejto činnosti a poobede potom mohla pomáhať mère okolo domu. Chladné obdobie so sebou prinášalo akú-takú úľavu. Kamenná pivnica bola v strede zimy dopoly plná a voňala uskladnenými jablkami. Zamestnávalo ich množstvo prác a popritom snívajú o jari.

Keď však znova sedeli spolu ako rodina, jar bolo to posledné, na čo Sylvie pomyslela. Srdce mala plné, zato myseľ prázdnu.

Rozprávalo sa málo, bolo počuť iba spokojné cinkanie príboru a uznanlivé mumlanie pri podávaní a vychutnávaní jedál.

Keď mère s Marie-Madeleine po večeri upratali stôl, Sylvie ošúpala jablká na raňajky a počúvala mužov. Keďže bol doma Bleu, zvyčajné tiché fajčenie fajok okolo kozuba nahradila živšia konverzácia a dlho očakávané správy z vonkajšieho sveta.

„Čo sa týka iných oblastí, francúzski obchodníci dostali povolenie presunúť sa do vnútrozemia a obchodovať s kožušinami v Zemi princa Ruprechta,“ rozhovoril sa Bleu pomedzi bafkanie z fajky. „O vojne sa tam hovorí málo. Od svitu do mrku je to tam všetko iba o obchode.“

„Kiežby som mohol povedať to isté.“ Père sa oprel dozadu, fajka mu zúrivo dymila. „S novými britskými pevnosťami – a anglickými vojakmi, ktorí sa snažia obsadiť územie a preniknúť k nám – nepočujeme nič iné, len vojna, vojna, vojna.“

„No i tak, Francúzi vybojovali sériu víťazstiev, nie?“ Lucien sa oprel na stoličke a vyzeral spokojne. „A nedávno postavili pevnosti Duquesne, Machault, Presque Isle a Le Boeuf.“

„Som ohromený, že ich vieš všetky vymenovať, ale...“ Pascal sa zamračil, zatiaľ čo malým ostrým nožíkom orezával drevo a voňavé hoblínky mu padali k nohám. „Podľa toho, čo vieme, medzitým padli do rúk nepriateľa. Správy sa k nám do Akádie dostávajú pomaly.“

„To je pravda.“

Bleu vstal a začal sa prehrabávať vo svojej kapse. Jeho sivý vlnený kabát visel nad ňou na vešiaku pri dverách spolu s klobúkom z bobrej kože. Sylvie s rastúcim očakávaním sledovala, ako rozväzuje kožené remienky na kapse. Sľúbené veci boli ukryté a mohli by po ne zájsť na druhý deň, ak sneh nebude príliš hlboký.

„Priniesol som najnovšie správy z nepriateľského tábora v Halifaxe. Israel Putnam a jeho muži z domobrany tam

narazili na mňa a mojich krajanov. Prejavili sme im láskavosť a vzali im iba ich dokumenty, nie skalpy.“

„Putnam ma nezaujíma.“ Père pozrel na Bleua. V očiach mal prísnosť, fajku držal vo vzduchu. „A čo William Blackburn a jeho rangeri?“

Náhle ticho v miestnosti neveštilo nič dobré.

„Hovorí sa, že Blackburn po tom, čo bol počas víchrice nútený hľadať útočisko u Francúzov, strávil nejaký čas v pevnosti Saint-Frédéric.“ Bleu rozložil výtlačky týždenníka *Halifax Gazette* na dlaždice pred kozubom. „Keď ho prepustili v rámci výmeny zajatcov, poverili ho novou úlohou. Schválili rozšírenie jeho jednotky, ktorá má chrániť britské záujmy v Novom Škótsku.“

„Vskutku smutné zvesti.“ Père zdvihol jedny z anglických novín, na ktorých boli tučným písmom správy o blížiacej sa vojne s Francúzskom. „Takže znovu vyčíňa niekde v pohraničí?“

„Kto vie?“ Bleu pokrčil plecami. „Je nevyspytateľný. Ani jeho nadriadení väčšinu času nevedia, čo robí. Vždy niekde striehne a zaútočí, keď to najmenej čakajú. Navyše odmieta nosiť britskú uniformu.“

„Predpokladám, že teraz sa vrátil do Nového Anglicka, aby po tej bitke na snežniciach zverboval viac mužov,“ zhodnotil père.

Sylvie zdvihla zrak od šúpania jablák. „Ktorý blázon by viedol vojnu na snežniciach?“

„Žiadny, ale Blackburn to mohol dokázať,“ so sarkastickým úsmevom riekol Bleu a posadil sa. „Zdá sa, že ho na prieskumnej expedícii zahnali až k Lake George, kde sa chytil do pasce.“

„Kolujú o tom chýry,“ zamrmlal Pascal. „V hostinci v Pont-a-Buonte sa nehovorí o ničom inom.“

Opäť sa rozhostilo ticho a jej bratia prikývli – všetci až na Bleua. Pevné zovretie jeho sánky jej prezrádzalo, že nebol len náhodným pozorovateľom.

Père pokračoval tichším hlasom. „Spomínam si, ako som začul, že Blackburn viedol svoju skupinu na snežniciach. Asi tri stovky rangerov...“

„Ani nie dvesto,“ rýchlo ho poopravil Bleu, „zatiaľ čo veliteľ pevnosti Carillon vyslal spojenú francúzsko-indiánsku jednotku zloženú z viac než sedemsto mužov.“

„Naozaj?“ Père si ho premeral a napokon pochopil. „Ak si tam bol, porozprávaj nám o tom.“

Bleu váhal. Upieral zrak na oheň, z ktorého poza mriežku vyletela iskra a v novinovom papieri vypálila drobnú dierku. „Blackburn, ktorého prevýšili počtom, vkráčal do pasce a statočne so svojimi rangermi bojoval až do zotmenia. Väčšina ich prachu bola premočená a muškety zlyhávali. Napriek tomu bolo na oboch stranách mnoho mŕtvych a on stratil prevažnú časť svojich mužov. Jeden irokézsky bojovník sa vystatoval, že ho zabil, ale potom sa k nám doniesol chýr o jeho úniku.“

Sylvie zaujatá príbehom sa naklonila dopredu. „Úniku?“

Bleu prisvedčil. „Zranený Blackburn potme vyliezol na západný svah najbližšieho vrchu. Dobré ho poznal, preto nespravil chybu, hoci mnohí iní by tam zahynuli. Francúzska domobrana a Abenakiovia ho prenasledovali, pokiaľ mohli. A bol som to ja, kto našiel Blackburnov jelenicový kabát s jeho poverením vo vrecku.“

„Nepopierateľná porážka,“ triumfálne vyprskol Lucien.

„Porážka?“ Bleuovou tvárou preletel výraz ponurého pobavenia. „Zošmyknutie z takmer kolmého kopca tristo metrov do zamrznutého jazera Lake George bez kabáta, ktorý by tlml jeho zostup, by som nenazval porážkou.“

„A prežil to?“ nezdržala sa Sylvie.

„Nielenže to prežil, nasadil si potom snežnice naopak, aby sa zdalo, že išiel opačným smerom, a tým svojich prenasledovateľov celkom zmiatol.“

Père pokrútil hlavou. „Mon Dieu, zachráň nás!“

„Čo sa stalo s jeho kabátom?“ spýtala sa Sylvie, na čo muži zareagovali smiechom. Vždy myslela na odev, v tomto prípade dokonca na odev nepriateľa.

Bleu pokrčil plecami. „Naposledy ho mal otec Le Loutre ako vojnovú trofej.“

Lucien so stiahnutým obočím skúmal jedny z novín. „Tu sa píše, že na Blackburnovu hlavu je vypísaná odmena, najvyššia, akú kedy francúzski úradníci vypísali.“

Sylvie sa napriek tomu, že v miestnosti bolo teplo, zachvela. O týchto rangeroch a ich vodcovi už počula príliš veľa. William Blackburn jej pripadal rovnaký ako Bleu – nebojácny a budiaci strach, ktorého ani sama divočina nepokorí.

„A čo ty, Pascal?“ Bleuovi sa prísne zaleskli oči. „Je pravda, že na teba veliteľ pevnosti Beauséjour nalieha, aby si sa pridral k domobrane?“

„Je to pravda. Ale ako by sme to mohli urobiť, keď my Akádijčania o sebe vyhlasujeme, že sme neutranní?“

„Som presvedčený, že Angličania padnú skôr ako Francúzi,“ prehovoril père. „A potom už nebude potrebné, aby si Pascal vybral stranu alebo aby ho odvolávali od jeho práce tu doma.“

Lucien sa otočil smerom k nim. „Ale čo ak bude vojna, ako to mnohí predpovedajú?“

Sylvie mala chuť zakryť Marie-Madeleine uši. Mère vrhla na mužov varovný pohľad, zatiaľ čo svoju najmladšiu dcéru rozptýlila otázkou: „Tak teda dáme si chlieb s melasou alebo jablká?“

„Chlieb s melasou,“ odpovedala Marie-Madeleine, a keď vykročila po vytúžený džbán, oblizla si pery.

Naďalej bolo počuť dunivé mužské hlasy, až kým Bleu nevstal a nevrátil sa k svojej vydutej kapse.

„Aj keď som preč, voči vašej núdzi nie som hluchý ani slepý,“ povedal. Začal s mère a podal jej niekoľko balíčkov.

Vzala ich a oči sa jej rozšírili uznaním. „Sušené hríby a artičoky? Z Francúzska?“

Keď prikývol, Sylvino očakávanie vzrástlo. Marie-Madeleine nechala chlieb i melasu a prijala štedrú nádielku modrých hodvábnych stúh.

„Farba tvojich očí,“ riekol Bleu.

„Aj tvojich,“ odvetila so smiechom. „Znamená to, že ich budeš nosiť aj ty?“

Zavrčal, vybral väčší a hrubší balíček a obrátil pozornosť k Sylvie. „Kým si budeš ničť prsty šitím pre dôstojníkov z pevnosti Beauséjour, nemysli si, že ťa chcem vidieť v handrách.“

Odzadu si uvedomila, aké má skromné šaty. Vzala dar a uvažovala, čo sa môže pod obalom z tulenej kože ukrývať. Keď balíček otvárala, všetky oči sa upierali na ňu. Matka a sestra jednohlasne zalapali po dychu.

„Lyonský hodváb,“ vyhlásil Bleu tak hrdo, akoby ho vyrobil on sám.

„Ale...“ vykrikla Sylvie, zatiaľ čo očami i rukami pohládzala luxusnú bledožltú tkaninu s výrazným vzorom ovocia a kvetín. „V takej prepychovej látke som nevidela ani manželky dôstojníkov!“

„Princezná Sylvie,“ poznamenal père a žmurkol na ňu. „Vždy som si myslel, že si stvorená pre niečo lepšie.“

Sylvie sa začervenala pri známej, hoci nemiestnej prezývke, a zodvihla k Bleuovi vďačný pohľad.

„Možno na svadobné šaty,“ nadhodil. „Odev, ktorý zanecháš svojej dcére, potom vnučke...“

„Oui, oui,“ doberal si ju Pascal, zatiaľ čo Lucien vstal, aby priložil ďalšie poleno do ohňa. „Ak k tomu má čo povedať dobrý doktor z pevnosti Beauséjour.“

V miestnosti sa ozval chichot a do Sylviných líc sa nahrnula krv.

„Čušte! Ako by som sa mohla hodiť za manželku lekára? Pri pohľade na krv zamdliavam.“

„Vidíte?“ Père opäť žmurkol. „Je to princezná.“

„Keď už je reč o doktorovi Boudreauovi...“ začal Lucien, ktorý si znovu sadol. „Kedy budeš mať okuliare, ktoré ti odporučil na tvoju prácu?“

Sylvie neodpovedala. Skladala hodváb a premýšľala, či si ušije šaty à la française, ibaže na jej myseľ útočil doktor Boudreau.

„Sylvie potrebuje odnieť šatstvo, keď sa zlepší počasie,“ energicky poznamenala mère. „Môže sa s doktorom stretnúť vtedy.“

Bleu pokračoval vo vyberaní vecí zo svojej kapsy. „Ak to zajtrašok dovoľí, pôjdem s tebou do pevnosti a budem ti robiť spoločnosť.“

Sylvie krátko prikývla a Marie-Madeleine začala servírovať chlieb s melasou. Tmavé vlasy si zviazala modrou stužkou, za ktorú ju Bleu roztopašne potiahol popri tom, ako rozdával ďalšie dary. Père hlasno vykrikol od radosti z nového loveckého noža a Lucien s Pascalom sa rozplývali nad svojimi novými pazúrikmi a hlavami sekery. Mère sa zdala natešená z prísluhu nie jednej, ale hneď dvoch prikrývok, oboch s indigovo-modrými prúžkami, ktoré boli ešte uschované v lese.

Sylvie sa pozrela na hodváb, ktorý vo svetle ohňa žiaril ako zlato, a jeho výšivky, ktoré boli hotovým majstrovským dielom. A keďže mali pred sebou dlhú zimu, bol to dokonalý čas na ušitie nových šiat.